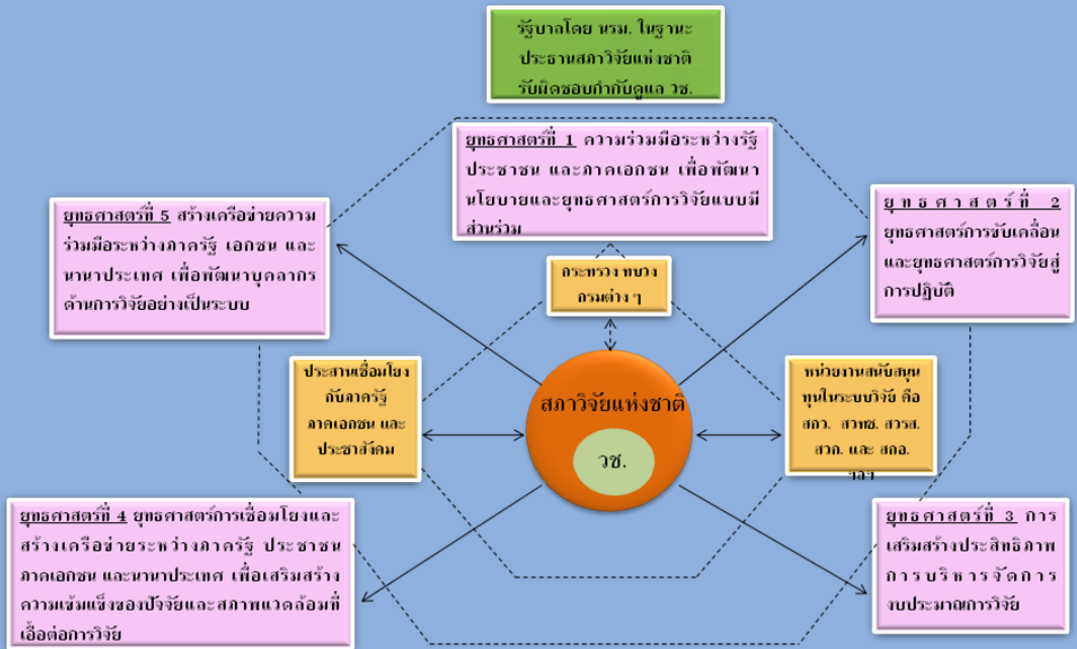

การปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ

Thailand Research Reform

กลไกการเชื่อมโยงระบบวิจัยภายใต้ยุทธศาสตร์การปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ

บทบาทของสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) : แกนกลาง (Core) การจัดทำระบบวิจัยของประเทศ โดยความเห็นชอบและเป็นไปทางมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2550

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)
National Research Council of Thailand (NRCT)

กำเนิดระบบวิจัยไทย

ประเทศไทยเริ่มให้ความสำคัญของการวิจัยที่มีต่อการพัฒนาประเทศโดยตราพระราชบัญญัติสภาวิจัยแห่งชาติ พ.ศ.2502 ในสมัยจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ เป็นนายกรัฐมนตรี พร้อมทั้งจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) สังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี ในปัจจุบัน วช. เป็นส่วนราชการระดับกรม ชั้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี เป็นฝ่ายเลขานุการของสภาวิจัยแห่งชาติ ซึ่งถือได้ว่าเป็นการจัดวางโครงสร้างเชิงองค์กรให้มีความเป็นเอกภาพในการเป็นองค์กรหลักทางการวิจัยของประเทศ เป็นสมมองและที่ปรึกษาทางวิชาการรัฐบาล ให้มีความเชื่อมโยงในการวางนโยบายการวิจัยกับการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ ถือได้ว่าเป็น “จุดกำเนิดระบบวิจัยไทย” เป็นครั้งแรก

นับตั้งแต่เริ่มก่อตั้งในปี พ.ศ. 2502 เป็นต้นมา วช. บริหารจัดการงานวิจัย โดยการให้ทุนอุดหนุนการวิจัยประเภทต่าง ๆ แก่หน่วยงานและนักวิจัยเพื่อดำเนินการวิจัยและนำผลงานวิจัย ไปใช้ประโยชน์ในภาครัฐเท่านั้น และเริ่มตั้งงบประมาณการวิจัยในส่วนราชการ ต่าง ๆ ส่วนใหญ่เป็นการวิจัยทางการเกษตร ขณะเดียวกันก็มีการขยายตัวของมหาวิทยาลัยและบัณฑิต วิทยาลัย ซึ่งทำให้เกิดงานวิจัยเพิ่มขึ้น จนทำให้ระบบ การวิจัยโดยรวมของประเทศขยายตัว มีนักวิจัย หน่วยปฏิบัติการวิจัยทั้ง ในระดับกระทรวง ระดับมหาวิทยาลัย และมีหน่วยงานของรัฐที่เป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐทำหน้าที่ จัดสรรทุนเพิ่มขึ้น

วิวัฒนาการระบบวิจัยไทย

ตั้งแต่ปี 2534 เป็นต้นมา ได้มีการตราพระราชบัญญัติจัดตั้งหน่วยงานวิจัย ขึ้นอีกหลายหน่วยงาน ทำหน้าที่ให้ทุนวิจัย ได้แก่ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) สถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข (สวรส.) นอกจากนี้ ยังมีสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) และสำนักงานพัฒนาการวิจัยการเกษตร (สวก.) เป็นต้น

วิวัฒนาการของระบบวิจัยของประเทศเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงปี 2540 - 2545 เนื่องจากแรงกระตุ้นให้มีการพัฒนาสมรรถนะการวิจัยเพื่อยกระดับการแข่งขันในระดับโลกและผลกระทบของระบอบประชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญที่ทำให้ภาคเอกชนและภาคประชาชนมีส่วนร่วม ร่วมกับภาครัฐในนโยบายสาธารณะต่างๆ มากขึ้น ตลอดจนแนวโน้มของพัฒนาการสังคมโลกสู่สังคมแห่งการเรียนรู้

สู่ยุคปฏิรูประบบวิจัยไทย

ในขณะที่การพัฒนาประเทศให้อยู่ในฐานะที่พึ่งพาตนเองได้ สามารถแข่งขัน จำเป็นต้องอาศัย “การวิจัย” เป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนและขับเคลื่อนภายใต้สถานการณ์การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีอย่างรวดเร็ว จึงจะสามารถยืนอยู่ได้ในโลกของการใช้ความรู้เป็นฐานในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (Knowledge-based Socio-Economic) แต่ระบบวิจัยของประเทศไทย ยังอ่อนแอ การบริหารจัดการงานวิจัยของประเทศยังประสบปัญหาสำคัญหลายด้าน เช่น การจัดทำนโยบายการวิจัยของประเทศยังขาดการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน งบประมาณการวิจัยในแต่ละปี ยังอยู่ในอัตราต่ำมาก การลงทุนด้านการวิจัยของภาคเอกชน เมื่อเทียบกับประเทศในกลุ่มเอเชียด้วยกัน เช่น ญี่ปุ่น สิงคโปร์ เกาหลี จีน ฯลฯ นับว่าไทยมีส่วนที่ต่ำกว่าเป็นอันมาก นอกจากนี้ ยังมีปัญหาที่สำคัญยิ่งที่ต่อเนื่องมาตลอดระยะเวลาอันยาวนาน นั่นคือ การไม่สามารถนำผลงานวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้อย่างเต็มที่

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ประเทศไทยเคยมีความพยายามที่จะพัฒนาระบบวิจัยมาหลายครั้งแล้วในรูปแบบต่างๆ แต่ก็ยังไม่สามารถนำไปสู่ การปฏิบัติได้อย่างจริงจัง ดังนั้น วช. ในฐานะองค์กรกลางทางการวิจัยของประเทศ ภายใต้ความเห็นชอบของสภาวิจัยแห่งชาติ ในการประชุมประจำปี ครั้งที่ 2/2551 เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2550 โดยมีนายกรัฐมนตรี เป็นประธานสภาวิจัยแห่งชาติ ได้นำเสนอเรื่อง “การปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ” ต่อ คณะรัฐมนตรีเพื่อทราบและให้ความเห็นชอบต่อไป

มติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2550 ให้ความเห็นชอบเรื่องการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ

คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน 2550 เกี่ยวกับเรื่องการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ ดังนี้

- 1) รับทราบมติที่ประชุมสภาวิจัยแห่งชาติ ครั้งที่ 2/2552 เมื่อวันที่ 15 ตุลาคม 2550 เรื่อง ข้อเสนอการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ
- 2) เห็นชอบให้สำนักงาน คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ในฐานะองค์กรกลางด้านการวิจัยดำเนินการตามข้อเสนอการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ
- 3) เห็นชอบให้สำนักงาน คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) หรือร่วมกับ สำนักงานประมาณ และ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในการนำระบบบริหารงานวิจัยแห่งชาติ (National Research Project Management : NRPM) เป็นเครื่องมือบริหารกระบวนการงบประมาณการวิจัยของประเทศในภาครัฐ เพื่อนำไปสู่ความเป็นรูปธรรมของการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ
- 4) เห็นชอบให้สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ดำเนินการร่วมกับหน่วยงานกองทุน หน่วยงานวิจัยที่ใช้งบประมาณแผ่นดิน จัดทำโครงการวิจัยให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ กลยุทธ์ หรือโครงการสำคัญ (Flagship) ที่กำหนดตามแผนบริหารราชการแผ่นดิน แผนปฏิบัติราชการ 4 ปี และแผนปฏิบัติราชการ 1 ปี

สิ่งที่พึงประสงค์ในการปฏิรูประบบวิจัย

1. ระบบวิจัยที่มีความเชื่อมโยงระหว่างภาคส่วนต่างๆ ในระบบ ซึ่งจะสนับสนุนการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ ประชาชน ภาคเอกชน นักวิจัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในระบบวิจัยทั้งหมด เพื่อเป็นแรงขับเคลื่อนในการพัฒนาประเทศ
2. ระบบวิจัยที่ขับเคลื่อนบนแนวคิดที่นำความต้องการ ของผู้ใช้ประโยชน์เป็นศูนย์กลาง ให้สอดคล้อง กับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ
3. ยกระดับขีดความสามารถในการวิจัยของประเทศให้แข่งขันได้ในระดับนานาชาติ โดยเฉพาะด้านงบประมาณ บุคลากร ผลงานวิจัยและอุปกรณ์วิจัย
4. เพิ่มมูลค่าผลงานวิจัย ลดการนำเข้า/พึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศ

เป้าหมาย

ภายในปี พ.ศ. 2555 ประเทศไทยจะบรรลุเป้าหมาย ดังนี้

1. เอกภาพและธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการระบบวิจัยที่สมดุลและยั่งยืน
2. มีความร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลระหว่างทุกภาคส่วนในระบบวิจัย
3. ระบบงบประมาณการวิจัยของภาครัฐที่มีกลไกที่เอื้อต่อกระบวนการบริหารจัดการด้านการวิจัย
4. มีผลงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้สนับสนุนในการเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์และการให้บริการของวิสาหกิจชุมชน วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม ให้มีสัดส่วนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 40 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ
5. เพิ่มบุคลากรทางการวิจัยและพัฒนา 10 คน ต่อประชากร 10,000 คน

ยุทธศาสตร์การปฏิรูประบบวิจัย

ยุทธศาสตร์ที่ 1 ความร่วมมือระหว่างรัฐ ประชาชน และภาคเอกชน เพื่อพัฒนาโยบาย และยุทธศาสตร์การวิจัยแบบมีส่วนร่วม

กลยุทธ์

1. เสริมสร้างบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคีการวิจัยในการจัดทำนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของประเทศ โดยคำนึงถึงผู้ใช้ประโยชน์การวิจัยและความยั่งยืนของทรัพยากรประเทศ
2. สร้างกลไกและกระบวนการปฏิบัติงานที่ขับเคลื่อนการมีส่วนร่วมของภาคีการวิจัยในภาครัฐ เอกชน และประชาชน
3. สนับสนุนการพัฒนาาระบบสารสนเทศข้อมูลในทุกระดับและเชื่อมโยงโครงข่ายข้อมูลการวิจัยระหว่างหน่วยงานระดับนโยบาย ตลอดจนระดับพื้นที่ ท้องถิ่น และภาคเอกชน
4. ศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้เพื่อหนุนเสริมการจัดทำนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติแบบมีส่วนร่วม

นโยบายและยุทธศาสตร์ของชาติที่เกี่ยวกับการวิจัย

การมีส่วนร่วมในระดับท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของหน่วยงาน
กลไกสนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์การวิจัย

ยุทธศาสตร์ที่ 2 การขับเคลื่อนนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยสู่การปฏิบัติ

กลยุทธ์

1. เสริมสร้างบทบาทการมีส่วนร่วมของภาคีการวิจัยในการจัดทำแผนปฏิบัติการ ในระดับหน่วยงานที่สอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติ
2. กำหนดแนวทางการวิจัยที่สำคัญตามนโยบายและยุทธศาสตร์ การวิจัยของชาติ เพื่อภาคีวิจัยสามารถนำไปขับเคลื่อนภายใต้บทบาทภารกิจของตน และสร้าง การมีส่วนร่วมจากภาคส่วนต่างๆ
3. ปรับปรุงและพัฒนากฎหมายเพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ให้บังเกิดผลในทางปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล
4. พัฒนาระบบการติดตามประเมินผลและสร้างดัชนีชี้วัดความสำเร็จ ของงานวิจัยในทุกกระดับ

ยุทธศาสตร์ที่ 3 การเสริมสร้างประสิทธิภาพการบริหารจัดการงบประมาณการวิจัย

กลยุทธ์

1. พัฒนาระบบบริหารงานวิจัยแห่งชาติ (NRPM) ให้เป็นเครื่องมือบริหารงานวิจัยและงบประมาณการวิจัยของประเทศ
2. ปรับปรุงระเบียบ / หลักเกณฑ์ ในการใช้จ่ายเงินที่เน้นการสนับสนุนและเอื้อให้เกิดความคล่องตัวในการทำวิจัยของนักวิจัย หน่วยงานวิจัย และภาคเอกชน
3. สร้างกลไกร่วมมือระหว่างหน่วยงานระดับนโยบายของประเทศกับ สำนักรงบประมาณในการบริหารจัดการงบประมาณการวิจัยของภาครัฐ

ยุทธศาสตร์ที่ 4 การเชื่อมโยงและสร้างเครือข่ายระหว่างภาครัฐ ประชาชน ภาคเอกชนและนานาชาติ เพื่อสร้างความเข้มแข็งของปัจจัยและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการวิจัย

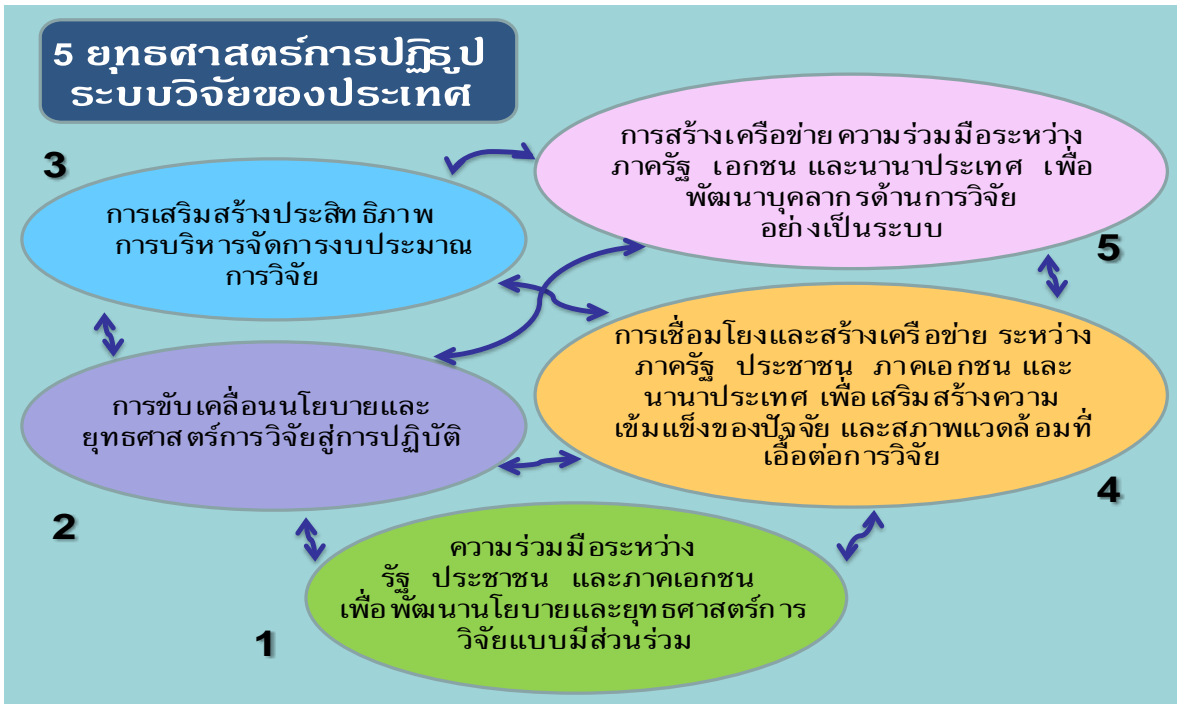
กลยุทธ์

1. เสริมสร้างความเข้มแข็งของแหล่งผลิตงานวิจัย และกลไกการถ่ายทอดความรู้
2. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและจัดสภาพแวดล้อมที่สนับสนุนการพัฒนางานวิจัย
3. สร้างความเชื่อมโยงสารสนเทศข้อมูลงานวิจัยระหว่างแหล่งผลิตงานวิจัย ประชาชน ภาคเอกชน และนานาชาติ
4. สนับสนุนการจัดการความรู้และแลกเปลี่ยนข้อมูลการวิจัยใน ทุกระดับ ทั้งในประเทศและนานาชาติ
5. ส่งเสริมให้หน่วยงานระดับท้องถิ่น ภาคเอกชน และหน่วยงานวิจัย มีความรู้ความเข้าใจและมีส่วนร่วมในการสนับสนุนการพัฒนางานวิจัย
6. พัฒนาและสนับสนุนศูนย์เชี่ยวชาญเฉพาะทางให้มีความเข้มแข็งและแบ่งปันทรัพยากรการวิจัย
7. ส่งเสริมการต่อยอดและใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทางปัญญาและโครงข่ายสารสนเทศการวิจัย
8. ปฏิรูปกฎหมาย กฎระเบียบ และหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการพัฒนางานวิจัย เพื่อเอื้อต่อสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการวิจัย และสร้างความเป็นธรรมในการจัดสรรประโยชน์จากการพัฒนางานวิจัย

ยุทธศาสตร์ที่ 5 สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างภาครัฐ เอกชน และนานาชาติ เพื่อพัฒนาบุคลากรด้านการวิจัยอย่างเป็นระบบ

กลยุทธ์

1. ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพของนักวิจัยให้สอดคล้องกับนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัยของชาติและแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
2. เชื่อมโยงและสร้างความร่วมมือระหว่างรัฐ / หน่วยงานวิจัย สถาบันอุดมศึกษา เอกชนและนานาชาติ เพื่อพัฒนาบุคลากรทางการวิจัย
3. พัฒนาคุณภาพ มาตรฐาน และจรรยาบรรณการวิจัยให้เทียบเท่า ระดับสากล
4. สร้างและพัฒนาอาชีพนักวิจัย
5. สร้างแรงจูงใจอย่างเป็นรูปธรรมเพื่อเป็นเครื่องมือในการเพิ่มปริมาณและคุณภาพนักวิจัย
6. สร้างแนวทางการเข้าถึง ดึงดูดความชำนาญและบุคลากรวิจัยที่มีความสามารถสูงจากนานาชาติ เพื่อยกระดับคุณภาพงานวิจัยและองค์ความรู้ใหม่ให้เป็นสากลและทัดเทียมกับนานาชาติ

แผนการดำเนินงาน

ระยะแรก (1-2 ปี)

1. ดำเนินการผลักดันให้เกิดเครือข่ายภาคีวิจัยจากภาครัฐ เอกชน และประชาชนที่เป็นรูปธรรมซึ่งมีบทบาทหน้าที่ที่ชัดเจน เพื่อร่วมกันกำหนดแนวทางการประสานงานและขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยไปสู่การปฏิบัติตามยุทธศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

- 1.1 การพัฒนาการจัดทำนโยบายการวิจัยโดยใช้กลไกการระดมความคิดจากกลุ่มที่เป็นตัวแทนต่างๆ ในสังคม
- 1.2 การจัดทำแผนพัฒนากำลังคนด้านการวิจัยโดยบูรณาการและปรับปรุงกลไกที่มีอยู่ รวมทั้งสร้างกลไกการเพิ่มนักวิจัยที่มีคุณภาพ
- 1.3 การเชื่อมโยงและสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนด้านการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการจูงใจให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการวิจัยมากขึ้น พร้อมทั้งจัดปัญหาอุปสรรคที่มีอยู่ให้ลดลง

2. การพัฒนาระบบบริหารจัดการงบประมาณวิจัยของประเทศ โดยหน่วยงานระดับนโยบายและสำนักงบประมาณเพื่อกำหนดกลไกและแนวทางการบริหารงบประมาณ

3. พัฒนาปรับปรุงกฎหมาย กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยให้เอื้อประโยชน์และสอดคล้องกับการวิจัยทั้งของภาครัฐและเอกชน

ระยะต่อไป

1. เครือข่ายภาควิชาวิจัยดำเนินการประสานงานให้เป็นไปตามแนวทางฯและยุทธศาสตร์ ติดตาม ประเมินผล รวมทั้งปรับแผนฯตามสถานการณ์และเป็นศูนย์ประสานงานด้านวิชาการและความร่วมมือ
2. การเชื่อมโยงและสร้างความร่วมมือกับภาคเอกชนสนับสนุนให้มี การจัดตั้งกองทุนรัฐร่วมเอกชน เพื่อวิจัยและพัฒนาเทคโนโลยี
3. พัฒนาโครงสร้างพื้นฐานในหน่วยผลิตงานวิจัยที่จะเป็นกลไกการเชื่อมโยงกับภาคเอกชน เช่น ศูนย์แลกเปลี่ยนเรียนรู้ศูนย์ทดสอบผลิตภัณฑ์และศูนย์รับรองมาตรฐาน
4. สร้างความเป็นสากลโดยสนับสนุนการนำเข้าบุคลากรที่มีความสามารถสูงทางการวิจัยจากนานา ประเทศการแลกเปลี่ยนบุคลากรและข้อมูลการวิจัยระหว่างประเทศ
5. ส่งเสริมและปลูกฝังการทำวิจัยรูปแบบกลุ่มและการนำไปใช้ประโยชน์ โดยเริ่มตั้งแต่การศึกษา ภาคบังคับเป็นต้นไป
6. ดำเนินการด้านอื่น ๆ ตามรูปแบบความเหมาะสม เพื่อมุ่งสู่การพัฒนาและการสร้างความสำเร็จ

การขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศในระยะเริ่มแรก

ในระยะเริ่มแรกของการขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศตามมติคณะรัฐมนตรีนั้น หน่วยงานในระบบวิจัยของประเทศได้มีการดำเนินงานที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การปฏิรูประบบวิจัยของประเทศทั้ง 5 ยุทธศาสตร์ มาอย่างต่อเนื่อง การประชุมระดมความคิดเพื่อขับเคลื่อนและขยายผลการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ รวมทั้งการจัดตั้งคณะทำงานขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ เพื่อเป็นกลไกหลักในการขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศให้บรรลุเป้าหมายต่อไปอย่างแท้จริง

คำสั่งสภาวิจัยแห่งชาติ

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ

ด้วยคณะรัฐมนตรี ในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๐ ได้มีมติเห็นชอบให้สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ในฐานะองค์กรกลางทางการวิจัยของประเทศ ดำเนินการตามข้อเสนอการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ

เพื่อให้การดำเนินการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศที่เกิดจากการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปสู่การปฏิบัติได้อย่างเป็นรูปธรรมต่อไป ดังนั้น สภาวิจัยแห่งชาติ จึงเห็นสมควรแต่งตั้งคณะกรรมการขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ ดังนี้

๑. องค์ประกอบ

๑.๑	ประธานกรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ	ประธานคณะกรรมการ
๑.๒	ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๓	ปลัดกระทรวงกลาโหม หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๔	ปลัดกระทรวงการคลัง หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๕	ปลัดกระทรวงการต่างประเทศ หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๖	ปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๗	ปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๘	ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๙	ปลัดกระทรวงคมนาคม หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๑๐	ปลัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๑๑	ปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๑๒	ปลัดกระทรวงพลังงาน หรือผู้แทน	คณะกรรมการ
๑.๑๓	ปลัดกระทรวงพาณิชย์ หรือผู้แทน	คณะกรรมการ

๑.๑๔	ปลัดกระทรวงมหาดไทย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๑๕	ปลัดกระทรวงยุติธรรม หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๑๖	ปลัดกระทรวงแรงงาน หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๑๗	ปลัดกระทรวงวัฒนธรรม หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๑๘	ปลัดกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๑๙	ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๐	ปลัดกระทรวงสาธารณสุข หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๑	ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๒	ผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๓	เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจ และสังคมแห่งชาติ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๔	เลขาธิการคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๕	เลขาธิการสภาการศึกษา หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๖	เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๗	เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการนโยบายวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และนวัตกรรมแห่งชาติ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๘	ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีแห่งชาติ หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๒๙	ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยระบบสาธารณสุข หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๓๐	ผู้อำนวยการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๓๑	ผู้อำนวยการสำนักงานพัฒนาการวิจัยการเกษตร (องค์การมหาชน) หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๓๒	ประธานสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๓๓	ประธานกรรมการสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย หรือผู้แทน	คณะทำงาน

๑.๓๔	ประธานสมาคมธนาคารไทย หรือผู้แทน	คณะทำงาน
๑.๓๕	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ในคณะกรรมการบริหารสภาวิจัยแห่งชาติ จำนวน 4 ท่าน	คณะทำงาน
๑.๓๖	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพและคณิตศาสตร์	คณะทำงาน
๑.๓๗	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์	คณะทำงาน
๑.๓๘	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาวิทยาศาสตร์เคมีและเภสัช	คณะทำงาน
๑.๓๙	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาเกษตรศาสตร์และชีววิทยา	คณะทำงาน
๑.๔๐	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาวิศวกรรมศาสตร์และอุตสาหกรรมวิจัย	คณะทำงาน
๑.๔๑	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาปรัชญา	คณะทำงาน
๑.๔๒	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขานิติศาสตร์	คณะทำงาน
๑.๔๓	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์	คณะทำงาน
๑.๔๔	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาเศรษฐศาสตร์	คณะทำงาน
๑.๔๕	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา	คณะทำงาน
๑.๔๖	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาเทคโนโลยีสารสนเทศและนิเทศศาสตร์	คณะทำงาน
๑.๔๗	ประธานกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติสาขาการศึกษา	คณะทำงาน
๑.๔๘	เลขาธิการคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	คณะทำงานและเลขานุการ
๑.๔๙	รองเลขาธิการคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ คนที่ 1
๑.๕๐	รองเลขาธิการคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ	คณะทำงานและผู้ช่วยเลขานุการ คนที่ 2

วช. เป็นสมองของประเทศ
วช. ชั้นตรงต่อนายกรัฐมนตรี

๒. อำนาจหน้าที่

- ๒.๑ พิจารณากำหนดแนวทางการดำเนินงานขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศในภาพรวม
- ๒.๒ ให้ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการปฏิบัติงานตามแนวทางการขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ
- ๒.๓ ติดตามผลการดำเนินงานการขับเคลื่อนการปฏิรูประบบวิจัยของประเทศ เพื่อรายงานต่อคณะรัฐมนตรี
- ๒.๔ ดำเนินงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ทั้งนี้ ตั้งแต่ วันที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๒

(นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ)

นายกรัฐมนตรี

ประธานสภาวิจัยแห่งชาติ

ภารกิจนโยบายและยุทธศาสตร์การวิจัย (ภน.)

สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.)

196 ถนนพหลโยธิน เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ : 0 256 1 2445 ต่อ 414, 463, 520

โทรสาร : 0 2579 7819

<http://www.nrct.go.th>